

Netty van Kaathoven
De paardenmeiden 5
Paniek om Jumper

δ

Vicca strompelt

‘Ha, Femke en Malaika, daar zijn jullie eindelijk,’ zegt Roos, de manegebaas.

‘Er staat al de hele dag iemand op jullie te wachten. Kijk maar.’

Ze wijst vanuit de kantine naar de paddock achter de manege, waar pony Vicca ongeduldig haar hoofd langs het hek strijkt.

‘Viccaatje,’ roept Femke, terwijl ze meteen door de achterdeur de kantine weer uit stuift. Malaika volgt haar op de voet – bijna struikelend over de drempel. Allereerst moet Vicca maar eens

een heftige knuffelsessie krijgen, vindt Femke. Ze opent het hek en trekt het hoofd van Vicca tegen haar schouder. Ze kriebelt haar zachtjes achter de oren en over de neus.

‘Dat heb je gemist, hè meisje,’ zegt Malaika terwijl ze Vicca aan de andere kant staat te knuffelen.

Gisteren zijn de meiden teruggekomen van hun voorjaarsvakantie in Frankrijk.

Hun eerste stop was de manege, want Roos had beloofd dat er een verrassing zou zijn. En ja, daar stond Vicca!

De pony heeft een vreselijk lange tijd in de kliniek doorgebracht, nadat ze bij een buitenrit een akelige kniewond aan haar voorbeen opliep.

Vaak hadden de dierenarts en Roos overleg of ze Vicca niet moesten laten inslapen, omdat de wond maar niet goed genas.

Maar eindelijk ging het beter.
De meiden gingen zo vaak als ze konden
naar de kliniek om hun lievelingspony
moed in te spreken en te knuffelen.
En het hielp, ze knapte langzaam op.
En nu is ze weer in de manege!
‘Laat eens even zien hoe je stapt,’ zegt Roos.
Ze pakt Vicca bij het halster
en loopt een stukje met haar door de paddock.
Vicca buigt haar voorbeen nauwelijks,
waardoor ze struikelend vooruitkomt.
Ze zwaait haar stijve been een beetje naar buiten,
tilt het bij elke stap met een hupje op
en zet het dan een stukje naar voren.
Zo strompelt ze vooruit over het ongelijke zand
van de paddock. Zodra ze de kans krijgt,
blijft ze weer stilstaan.
‘Dat ziet er niet goed uit,’ zucht Femke.
‘Heeft ze nog pijn? Of is het been gewoon stijf?’
‘Dat is me dus niet duidelijk,’ antwoordt Roos.
‘Volgens haar arts is de wond helemaal genezen
en het been zou dus pijnloos moeten zijn.
Maar ze heeft natuurlijk maandenlang
nauwelijks bewogen, hoewel ze daar ook wel
buiten liep de laatste tijd. Ze probeerde
echter zo weinig mogelijk te lopen,
dus de spieren zijn waarschijnlijk erg verzwakt.’
‘Het lijkt wel of haar schouder en bovenbeen
ook wat dunner zijn,’ zegt Malaika.
Femke en Roos gaan allebei voor de pony staan
om te vergelijken. Ze buigen zich voorover
en zakken een stukje door de knieën.

‘Daar kon je wel eens gelijk in hebben,’
ziet Roos nu ook. ‘Dat is een teken
dat de spieren moeten aansterken.’
Femke streelt over Vicca’s andere voorbeen,
waar ze ook een kleine wond had.
‘Dit is wel mooi genezen, toch?’
‘Allebei de wonden zijn goed genezen.
Ze hebben goed werk verricht in de dierenkliniek.
Nu moeten wij het hier afmaken
en haar weer mooi in de benen krijgen.
Ik heb het eigenlijk veel te druk
nu er net een instructrice weg is
en ik extra lessen moet geven.
Lambert kan wel iets doen na het schoonmaken
van de stallen en het voeren,
maar veel tijd heeft hij meestal ook niet over.
En vlug vlug even met Vicca bezig zijn werkt niet.
Had ik nu maar een stagiaire die elke dag
rustig met haar kon werken ...’
‘Maar wij zijn er nu toch,’ zegt Femke.
‘En wij kunnen best wel elke dag komen,’
vult Malaika aan.
‘Jullie moeten maandag weer naar school.
Dan heb je het druk genoeg,’ zegt Roos.
‘Maar Vicca gaat voor. Kan ik mooi met haar oefenen,
want als ik klaar ben met deze school
ga ik naar een paardenopleiding.
Dan leer ik alvast hoe ik problemen
met kreupele paarden moet oplossen,’
antwoordt Femke.
‘Echt? Ga jij echt in de ruitersport verder?
Heb je dat deze vakantie besloten?’ vraagt Roos.

‘Niet in het rijden op zich, maar in de verzorging van paarden. Lijkt me super,’ zegt Femke.

‘Eerlijk gezegd had ik dat eerder achter Sanne gezocht dan achter jou,’ zegt Roos.

‘Is Sanne alweer naar haar vader, omdat ze niet meegekomen is?’

‘Ja, ze moest snel naar huis. Toetsen voorbereiden, huiswerk maken. We hebben haar gisteravond op de trein gezet. Jammer.’

Femke kijkt er droevig bij.

Jarenlang hebben de paardenmeiden alles met zijn drieën gedaan, maar sinds Sanne begin van dit schooljaar bij haar vader is gaan wonen, zien ze elkaar veel te weinig.

‘Maar wij redden het met zijn tweeën wel,’ stelt Malaika Roos gerust.

‘Fijn! Ik zou niet weten hoe ik het zonder jullie zou moeten doen. Kom, we drinken eerst wat en maken een plan.’

Roos laat Vicca los en loopt naar het hek. Vicca loopt niet eens achter haar aan, zoals ze wel gewend was te doen.

‘Het lijkt me het beste als jullie eerst kleine stukjes met haar oefenen op een vlak terrein,’ zegt Roos als ze achter een flinke mok thee zitten.

‘Hier voor, op straat?’ vraagt Femke.

‘Dat lijkt me een goed plan. Het is rustig nu en op het asfalt loopt het denk ik het gemakkelijkst voor haar.’

‘Zullen we wat lekkers voor haar meenemen?’ bedenkt Malaika. ‘Misschien loopt ze daar wel een stukje extra voor.’

‘Goed plan,’ vindt Roos.

‘Probeer haar maar voorzichtig mee te nemen, niet te ver, dat vertrouw ik jullie wel toe. Ik moet nu lesgeven. Ik kom daarna even kijken of het lukt.’

Malaika grist een handvol paardenkoekjes uit de grote doos achter de balie van de kantine en de meiden stuiven weer naar buiten.

Femke pakt in de ponystal een halstertouw en samen gaan ze op weg naar Vicca.

‘Kom maar,’ lokt Malaika haar naar het hek.

Als Vicca het lekkers ziet, strompelt ze naar hen toe. Steeds twee stapjes en weer even rust.

‘Dat gaat nog een hele klus worden,’ vreest Femke.

‘We hebben alle tijd,’ zegt Malaika.

Ze steekt haar hand uit naar de pony en wacht geduldig tot ze zo ver is.

Vorzichtig pakt Vicca het koekje uit Malaika’s hand. Ze strijkt met haar hoofd langs Malaika’s bodywarmer en snuffelt aan de zakken.

‘Ho, ho, daar ga je eerst voor werken,’ lacht Malaika.

‘Kom maar, hup, hup,’ maant Femke haar.

Ze trekt aan het touw dat ze aan het halster heeft vastgeklikt. Met zachte rukjes probeert ze Vicca vooruit te krijgen.

Stapje voor stapje huppelstapt de pony voorwaarts.

‘Dat gaan we niet eens halen tot aan de weg,’ denkt Malaika hardop. ‘We mogen blij zijn als we tot aan de mestvaalt komen vandaag.’

‘Dat vrees ik ook. Maar dat geeft niet, dan trainen we morgen verder,’ zegt Femke.

‘Kom maar meisje.’

Als Vicca eindelijk zo ver is dat ze voorbij de deur van de ponystal komt, trekt ze ineens hard aan het touw.

‘Nee, kom,’ spreekt Femke haar streng toe.

Maar Vicca is niet van plan om zich verder moe te maken.

Ze geeft een flinke ruk aan het touw, waardoor Femke het laat schieten, en ze buigt af naar de stal.

‘Kijk nou, wat zielig,’ zegt Malaika.

‘Ze wil naar haar stal.

Lekker in het verse stro liggen.’

Ondanks de lekkere hapjes die ze de pony laat zien, wil Vicca alleen maar naar haar box.

Ze rukt aan het touw dat Femke weer vastgepakt heeft,

om te voorkomen dat die haar verder van huis leidt.

‘Ik zal je dan maar laten gaan,’ geeft Femke uiteindelijk toe. Ze brengt Vicca naar de box die maandenlang vol voorraad stro heeft gelegen, maar nu weer leeggemaakt is voor de pony.

Als Vicca bij haar stal is, hinkt ze naar binnen en draait zich met een diepe grom om.

Met haar been stijf naar voren gaat ze op haar billen zitten en daarna laat ze zich voorzichtig zakken in het stro.

Kreunend gaat ze liggen.

‘Kijk aan, ze heeft circuskunstjes geleerd om pijnloos te gaan liggen,’ lacht Femke.

Jumper steekt belangstellend zijn hoofd door de opening in de planken tussen hun boxen. Hij briest vriendelijk naar Vicca.

‘Jij bent ook blij dat ze er weer is, hè?’

Malaika kroelt hem even door de manen.

‘Ik kon jullie niet vinden,’ zegt Roos, die de stal binnenkomt.

‘Waarom hebben jullie haar binnen gezet?’

‘Dat hebben wij niet gedaan, dat deed ze zelf,’ antwoordt Malaika. ‘Ze kan echt niet lopen.’

Ze geeft Vicca wat lekkers omdat ze toch haar best heeft gedaan.

‘Dan proberen we het straks nog maar een keer,’ zucht Roos bezorgd.

‘Gelukkig hebben we nog een heel weekend,’ zegt Femke. ‘We komen vanmiddag nog een keertje terug, en dan morgen en overmorgen,’ belooft ze. ‘Kom, Malai, we zouden bij jouw moeder lunchen, toch?’

‘O ja, sorry, moet even,’ zegt Malaika tegen Roos.

‘Mams heeft ons bijna twee weken niet gezien, klaagde ze heel overdreven. Kom, Fem, wij zouden broodjes halen bij de bakker. Doei, Viccaatje! Pas goed op haar, Jumper!’

Vicca krijgt nog een snelle kus op haar neus en de meiden vertrekken.

Huiswerk

‘Wat fijn dat jullie er weer zijn,’

zegt Malaika’s moeder met haar

zangerige Surinaamse accent.

‘Ik heb jullie erg gemist de afgelopen weken,

lieverds! Gisteren kwam je zo laat binnenvliegen

en voor ik gezellig met je kon babbelen,

viel je alweer in slaap. Ik ben zo benieuwd

hoe jullie vakantie was. Vertel me!’

Ze schenkt thee in voor Femke en Malaika

en verdeelt daarna de broodjes.

‘Het was leuk, mam, ik vertel het nog wel.’

‘Het is zo vreselijk stil als jij er de hele dag

niet bent, meisje.’

‘Ja-a, mam, nu weten we het wel weer,’

zucht Malaika. Ze pakt de pot met jam

om haar croissantje met een dikke laag te besmeren.

‘We hebben niet veel tijd, want we moeten zo weer

naar de manege.’

‘En daar kom je net vandaan!’

‘Ja, maar ja, luister, Vicca is er weer en daarom ...’

‘Wie is Vicca? Ken ik haar?’

‘Ma-ham! Dat weet je toch!

Die pony met die beenwond.’

‘Ach ja, natuurlijk, en wat moeten jullie daarmee?’

‘Nou kijk.’ Malaika stopt een groot stuk brood

in haar mond en Femke neemt het gesprek

automatisch over: ‘Ze moet getraind worden,

lopen en zo, en daar heeft Roos geen tijd voor.

En nu heeft ze gevraagd of wij het kunnen doen

en dat vinden we natuurlijk leuk!’